

עבודה עברית

בעוד הממשלה מנסה, ולשווא, לייבא לארץ 20 אלף פועלי בניין מסיין, הרי שבענף הבנייה מסתמנת מהפכה שקטה: צעירים ישראלים, גברים ונשים כאחד, מביעים עניין בקורסי הכשרה כפועלי בניין. שני מבצעים מנסים להחזיר עטרה ליושנה ומעודדים כעת עבודה עברית, בקיצור משך לימודי המקצועות השונים ובהבטחת מלגות ועבודת לנרשמים. אז מדוע לא כולם אופטימיים, ומהיכן יבוא השינוי?

<< עופר פטרסבורג

מצאה להם עדיין מסלול מימון. המדינה, מתברר, לא מספיק מאמינה בבנאים עבריים. יו"ר הסתדרות עורכי הבנייה והעץ, איציק מויאל, מבקש להעביר מסר לקברניטי הנדל"ן: "תנו לי עכשיו עשר כיתות, ואם לא אותן תוך רקה".

לא רק גברים, גם נשים מתעניינות בענף הבנייה. בשנה האחרונה 25 צעירות ניסו להשתלב בענף, בעיקר בענפי טכנולוגיית הבנייה הקלה. ליאור אוריאל וים פריש, לדוגמה, שירתו בצה"ל בתפקידי קצונה, ולאחר שחרורן הצטרפו לקורסי הכשרה בענף. "זו הזדמנות לבנות את הארץ, להיכנס לפרויקט חלוצי, וגם להיות הפועלות ראשונות בתחום הבנייה", הן מסבירות. "העבודה כל כך פשוטה שהיא לא מצריכה בכלל כוח פיזי".

בגלל המלחמה ההיא

עוד לפני הקמת המדינה היה רעיון העבודה העברית מאבני היסוד של הציונות. כך, למשל, כשהוקמה תל-אביב בשנת תרס"ט (1909), אמר מנחם שינקין באחד מריוני קבוצת "אחוות בית" כי עדיפה עבודה עברית בבניית תל-אביב, "גם אם יעלה 300 פרנק יותר". היום, כשיש מחסור אריר בעובדי בניין, מתחילים גם הקבלנים להפנים, כי עדיף לשלם יותר לפועלים

"אני לומד להיות מנהל עבודה, אבל לא כדי להיות במשרד. אני רוצה להמשיך לעבוד באתרים. מה הכיף הכי גדול שלי? לראות בניין צומח בידים שלי. זו ההנאה הכי גדולה שאדם יכול לקבל. ואחר כך להצביע עליו ולהגיד - אני בניתי את זה".

גם תומר גמנסקי, 45, מנהל אתר הבנייה של פרויקט של קבוצת אלמוג בפרדס-חנה, מכיר על בשרו את תחושת הסיפוק הזאת. "אני יוצא בחמש בבוקר מהבית ונוסע כל יום שעה וחצי לאתר הבנייה בפרדס-חנה", מספר גמנסקי, נשוי ואב לשלושה המתגורר במזכרת-בתיה. "מאחר ובימים אלו יש מסירות של דירות, העבודה מתארכת לפחות עד לשעה חמש בערב, כך שעובדים הרבה שעות, אבל יש סיפוק גדול מאוד. אתה רואה את היצירה, מרגע שקיבלת פיסת אדמה ועד שמאכלסים משפחות ומגשימים להן חלום". כבר שנה מנסה הממשלה ללא הצלחה ניכרת לייבא לארץ 20 אלף פועלי בניין מסיין. אולי כדאי שהיא תדע כי למרות שמיתוס האם היהודייה שרוצה בן רופא או עורך דין עדיין חי ובוועט, הבנים עצמם מתחילים להתאהב בעבודה באתרי בנייה. הענף משתנה. למעלה מ-2,000 צעירים יוצאי צבא נרשמו וממתינים לקורסים באתר הקרן לעידוד הבנייה בימים אלו. הקורסים עצמם טרם נפתחו, מכיוון שהמדינה לא

לא די שהרכוש בארץ יהיה עברי. נחוצו כי גם העור
בר, הפועל, יהיה יהודי.
(יהושע ברזילי, "שאלת העבודה", 1914)

יאיר לוי נוימן, 30, תמ-
צאו כל יום בחמש וחצי
בבוקר באתר בנייה
בבני-ברק, עם שאר
הפועלים, רובם חבריו,
מכין חביתות ופינג'אן
של קפה שחור. יחד

בחרו לחזור לבנייה. "אני פועל בניין עברי וגאה בזה
כלי בושה, בונה את הארץ", הוא אומר.
לוי נוימן, נשוי ואב לארבעה, תושב אריאל, עובד
בטפסנות. "זה הענף הכי מתגמל היום בארץ ויש עובד
דה בכמויות לכולם", הוא אומר. "פועלים עם ראש,
חריצות וידיים טובות מגיעים גם ל-20 אלף שקל
בחודש. העבודה לא קשה. היא כיפית. תוך כדי עבודה
חושבים על פטנטים ושכלול השיטות הקיימות שי-
עזרו לענף הבנייה. כבר פספסתי שיטה שעלתה לי
בראש, וחברה אחרת הוציאה בינתיים. בעתיד כבר
ארשום על זה פטנט".
ומה שאיפה שלך?